

SĂ
PRIVEȘTI
SPRE ZEI
SÂNGEROȘI

YOUNG
ADULT

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

MOLLY X. CHANG

SĂ
PRIVEȘTI
SPRE ZEI
SÂNGEROȘI

Traducere
din limba engleză de
Ruxandra Chiriță

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă: Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Daniel Eberhat

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHANG, MOLLY X.

Să privești spre zei sângeroși / Molly X. Chang ; trad. din
lb. engleză de Ruxandra Chiriță. - București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-804-2

I. Chiriță, Ruxandra (trad.)

821.111

Titlu original: To Gaze Upon Wicked Gods

Autor: Molly X. Chang

Copyright © 2024 by Molly X. Chang

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI
O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-804-2

*Bunicilor mei,
pentru poveștile care au inspirat această carte
și pentru că mi-au adus mereu aminte
că, dacă strămoșii noștri au putut supraviețui
în cele mai aspre ierni de care a avut parte omenirea,
genocid după genocid, foamete și
război, pot și eu să supraviețuiesc orice ar fi.
Amintirile cu voi m-au încurajat să merg înainte,
chiar și atunci când publicarea acestei cărți
a însemnat pentru mine un fel de moarte
printr-o mie de înjunghieri*

NOTA AUTOAREI

Îmi aduc aminte de lacrimile bunicului meu. De felul cum i se frângea glasul când vorbea în șoaptă despre stafiile care bântuiau Manciuria. Despre demonii care-i răpeau pe copiii neascultători din pat ca să-i supună unor experimente monstruoase. Am crezut toată viața că poveștile acestea erau doar folclor, transmis din gură în gură. Ficțiune. Inventată ca să mă sperie așa încât să-mi fac teme. Abia în 2020, după ce bunicul meu murise din păcate, iar mie îmi era dor de China și mă ducea sufletul văzând cum creștea ura contra Asiei în țara pentru care-mi părăsisem căminul, mi-am dat seama că acele povești erau cu mult mai mult decât ceea ce crezusem la început.

În disperarea cu care mă agățam de gândul la bunicii mei și la locul numit acasă, am dat de niște articole despre Unitatea 731, care a existat în Harbin în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și care s-a aflat la doar douăzeci de minute depărtare de locul în care am crescut. Am înțeles că poveștile care mi-au bântuit copilăria n-au fost de fapt doar niște povești. Erau amintiri bazate pe realitate. Erau un fragment de istorie, uitat de prea mulți oameni. Astfel, cartea *Să privești spre zei sângeroși* este o ficțiune ale cărei surse de inspirație sunt cât se poate de reale. Totul, pornind de la experimentele înfiorătoare și până la oamenii care încercau să joace rolul unor zei. Istorisirile cumplite despre Manciuria aflată sub ocupația rusă și japoneză merită să fie repovestite și ținute minte.

Ceea ce li s-a întâmplat manciurienilor și chinezilor a lăsat niște traume atât de chinuitoare, încât supraviețuitorii nu au putut povesti faptele pentru istorie. Din această cauză, bunicul meu manciurian și semenii lui le-au îmbrăcat în povești de groază, presărate cu accente lugubre de paranormal, fantome și demoni. Aceste amintiri au devenit legende transmise din tată în fiu, în vreme ce japonezii negau existența Unității 731, negau sângele vărsat de manciurieni, negau durerea și traumele suferite de generație după generație, stropite cu lacrimi.

Poveștile bunicului au fost semințe; sper că, dacă ar fi azi în viață, ar fi mândru de copacul crescut din acele semințe: povești despre triburi și imperii, despre durerea și suferința poporului nostru, despre sălbăticia siberiană și despre strămoșii care au scăpat cu viață după un lung șir de genocide. Ce norocoasă am fost să mă trag din neamul manciurian, să cresc pe pământul Manciuriei! El a spus că, dacă străbunii noștri au putut înfrunta ghețurile Siberiei, vom putea și noi înfrunta orice greutate.

Sper că, dacă ar fi cunoscut-o pe Ruying, personajul meu principal, ar fi fost mândru de dorința ei aprigă de supraviețuire. La fel ca aceea a strămoșilor noștri, creșcuți într-o lume în care nimeni nu era în siguranță, în care oamenii erau în stare de orice ca să supraviețuiască.

Foame și sărăcie. Dragostea pentru familie, sentimentul acela de neputință în timp ce ni se lua bucată cu bucată tot ceea ce era prețios pentru cultura noastră, pentru poporul nostru, deoarece China lupta cu arcuri și săgeți împotriva gloanțelor și a avioanelor cotropitorilor

vestici. Dar dacă am fi avut mai mult? Bunicul meu a împlinit istoria cu demoni; eu am ales să Țes poveștile lui cu speranță. Căci ce-ar fi ca magia străvechilor noastre povești despre zei și eroi să fie reală? Ce-ar fi ca noi să avem puterea magică de a le combate știința?

Ce-ar fi dacă?

Ce-ar fi dacă?

Ce-ar fi dacă...?

Să privești spre zei sângeroși vorbește în fond despre multe lucruri. Despre istoriile uitate din vremea Secolului Umilinței Chineze, despre alegerile grele pe care suntem nevoiți să le facem ca să supraviețuim într-o lume nemiloasă. Vorbește despre o tânără asiatică învățată să tacă, dar care tânjește să se facă auzită. Însă, în esență, e o poveste despre imigrare și despre sacrificiile inerente — străbaterea oceanelor și a lumilor, îndurarea greutăților și a nesiguranței — ca să le oferi celor dragi o viață mai bună.

Dragă cititorule, sper să îndrăgești această carte la fel de mult cum o îndrăgesc eu. Sper că vei citi povestea lui Ruying și că n-o vei privi ca pe o ticăloasă, ci ca pe o fată care-și iubește familia, ca pe o victimă a lumii brutale în care s-a născut, care face tot ceea ce-i stă în puteri ca să-i ocrotească pe cei dragi. Chiar dacă asta înseamnă să renunțe la valorile ei morale și să se alieze cu dușmanul — săvârșind fapte de neiertat — atâta vreme cât își poate proteja familia.

PARTEA ÎNTÂI

天外之神

Zei aflați dincolo de cer

Undeva, între Viață și Moarte, există
cele două lumi ale noastre.
Una, bogată în magie.
Cealaltă, plină de știință.
Pangu era un paradis
în care magia și omenirea trăiau în armonie.
Roma era o lume de pe alt tărâm
unde electricitatea alunga noaptea,
iar mașinăriile mergeau cu vaporii.
Lumile noastre existau în paralel,
despărțite de un Văl țesut de însăși Soarta,
până când românii s-au abătut asupra
noastră ca niște Zei din cer,
în avioanele lor înzestrate cu arme.
La început, ne-au salutat zâmbindu-ne.
Când i-am încântat cu magia noastră,
ne-au uimit cu tehnologia lor
care transforma imposibilul
în posibil.
S-a semnat un tratat.
Era unei uniuni pașnice.
Credeam că ei sunt binevoitori, blânzi.
Până când...

1

Cerul vărsa iar lacrimi.

Pretutindeni în jurul meu, lumea mea plângea. Lacrimi cenușii, înghețate, îmi mângâiau pielea, făcându-mă să tremur de frig în arșița de vară târzie. Cu pași măsurați, am trecut de Gardul care îmi tăia orașul pe jumătate, păzit de soldați romani, cu mâinile încleștate pe armele care ne bântuiau coșmarurile, gata să mă împuște la cea mai mică abatere.

Îi uram pe oamenii ăștia. Le uram fețele aspre, străine și îmbrăcămintea la fel de străină de dincolo de portalul strălucitor care se înălța pe cerul sumbru, unind acum cele două țărâmurile ale noastre. O ruptură sclipitoare, profilată peste orașul meu frânt precum ochiul atotvăzător al unui zeu răzbunător care nu se afla aici ca să iubească și să ocrotească, ci ca să tortureze.

Să provoace durere și suferință de neînchipuit, așa cum făceau romanii de peste două decenii.

Blestemam zi de zi acest drum, acest gard, armele lor încărcate și orice urmă romană care-mi întina lumea asemenea unei pete de neșters.

Cu toate astea, îmi plecam capul în fața lor, străbăteam drumul acesta săptămână de săptămână, sub privirile lor de șoimi, în căutarea doctoriei care-mi

ucidea încet sora, dar fără de care ar fi murit repede, ca o floare tăiată de pe tulpină. Cel puțin, Meiya mai putea trăi cu opian încă doi, trei sau chiar cinci ani, cum trăise tata.

Fără el, risca să nu supraviețuiască până la sfârșitul anotimpului.

Pe fețele unora dintre romani se citeau limpede disprețul și ura. Alții afișau rânjete pofcioase.

Unul dintre ei și-a țuguia buzele și a scos un fluierat ascuțit, din pricina căruia m-a trecut un fior de gheață pe șira spinării.

Magia Morții îmi pulsa tăcută pe sub piele: tăciuni gata să se aprindă într-un pârjol, în clipa în care le îngăduiam.

N-aveam niciun motiv să mă tem de bărbații aceștia. Datorită puterilor mele, n-aveam niciun motiv să mă tem de nimeni.

Cu o simplă arcuire a mâinii, puteam să pătrund pe tărâmul pustiu, cenușiu al Morții, le puteam smulge energia *qi* din trupuri, până nu le rămâneau decât leșurile. Era o ispită constantă — să iau ceva de la ei la fel cum luaseră ei atât de mult de la noi.

Dar bunica mă învățase să fiu prevăzătoare. O fată trebuia să fie extrem de prudentă în aceste vremuri ale distrugerii coloniale, în care granița dintre magie și știință era fină ca lama de cuțit.

Puteam să-l ucid pe unul dintre ei — poate, chiar doi sau trei, dacă aveam noroc. Dar nu puteam să-l ucid pe fiecare roman care mărșăluia prin oraș. Mergeau cu

fruntea sus, plini de aroganță, îndreptățiți să ceară orice și pe oricine doreau.

Deși trecuseră anii, amintirile rămăneau vii ca un vis proaspăt: prima oară când văzusem un semen de-ai mei asasinat cu sânge rece de mâini romane.

Eram încă o copilă, iar tata era încă în viață și era blând cum fusese dintotdeauna.

A fost o crimă prin împușcare în stilul unei execuții. Iar degetele care au apăsat pe trăgaci erau chiar ale celui mai în vârstă prinț al lor — Valentin Augustus. Deși era doar cu trei ani mai mare decât mine, a împușcat mortal un om în fața a sute de martori, pentru că omul a avut îndrăzneala să atingă cu mâinile murdare hainele imaculate ale prințului, să cerșească de la el bănuții pe care-i purta nepăsător în buzunare. Bănuți care ar fi ajutat un tată să procure hrană pentru copilul lui înfometat.

Dacă închideam ochii, puteam încă simți mâinile tremurânde ale tatălui meu care o țineau pe a mea, puteam mirosi groaza ce răzbătea din mulțime ca o duhoare infectă. Aceași groază care a răzbătut prin propria piele în clipa când am auzit acel *bang* spintecând cerul. Ceva primitiv din adâncul pântecului.

Răul curgea prin toate venele romane precum sângele, dar Valentin Augustus era chiar mai fioros, din câte se zvonea.

În oraș se vorbea pe ascuns și despre frații lui.

Despre prințul mijlociu, care locuia în Pangu cu Valentin, dar pe care nu-l văzuse nimeni aventurându-se vreodată dincolo de Gard.

Despre cel de-al treilea prinț, mezinul, un protejat militar însetat de sânge, unicul prinț rămas la Roma ca mână dreaptă a bunicului lor.

Despre puternicul, dar odiosul lor bunic, al cărui dispreț pentru poporul meu creiona politica celor două lumi. Cel al cărui suflet crud condamna Imperiul meu la această soartă amară.

Cu toții, niște monștri cruzi. Privilegiile și puterea hrăneau răul în romanii aceștia, așa cum hrănește uleiul flacăra.

Așa că mergeam cu pași prudenți, cu mâinile împreunate la piept, la vedere. Tăcută ca un șoarece, țeapănă și timidă ca o fantomă care se îndepărta. Așa eram învățați să ne mișcăm pe lângă ei.

Prea multe povești cu soldați bucuroși să tragă.

Prea multe avertismente din partea bunicii.

Un singur pas greșit și erau în stare să-mi ucidă familia ca să se răzbune, așa cum făcuseră de prea multe ori cu patrioții și martirii care refuzaseră să îngenuncheze în fața lor.

Toată lumea din acest oraș amărât cunoștea pe cineva ucis de mâinile teribile ale romanilor care se jucau de-a Zeii cu mașinăriile și cu știința lor din pricina cărora cândva mărețul nostru Imperiu ajunsese să cerșească fărăme de milă.

Poveștile spuse cu groază se împleteau cu cele rostite cu uimire. Ori de câte ori patrulau pe străzile noastre, aveam grijă să nu ne apropiem prea mult de ei.

Când nu era prințul Valentin, era un alt nobil sau soldat roman care ne teroriza orașul distrămat.

Bărbați care-i apucau pe semenii mei de pe străzi plini de dorință sau de furie sau dintr-o combinație bolnavă între cele două stări, îi târau pe ulicioare în plină zi, de unde toți trecătorii le auzeau țipetele îngrozite, dar puțini aveau curajul să facă ceva. Iar dintre aceia temerari, puțini aveau norocul să rămână în viață și să povestească.

路见不平, 拔刀相助. *Când vezi pe cineva aflat la necaz, scoți sabia din teacă și-i sari în ajutor.*

Dar ce putea face o sabie împotriva unui glonț?

Ce însemna magia împotriva științei?

Ce rost avea căutarea dreptății, când acești monștri odioși nesocoteau bunul-simț și regulile? Cine să-i pedepsească? Muritori care trăiau asemenea Zeilor și aveau o putere atât de mare, încât până și tânărul nostru Împărat Yongle era nevoit să-și plece capul și să le permită să-i calce demnitatea în picioare... așa cum făcuse și tatăl lui pe vremuri.

Cât de amarnic decăzuse Imperiul nostru! Fusesse o rază măreață de putere care-și răspândise lumina asupra întregului continent, iar acum devenise o marionetă atârnată de sfori, care dansa după cum îi cânta Roma.

Totul se petrecuse într-un răstimp de numai douăzeci și ceva de ani.

Acea întâmplare cu prințul Valentin fusese prima ocazie când văzusem cum un roman îi ucide pe ai mei cu sânge rece, dar n-a fost prima oară când asta se întâmplase pe teritoriul nostru.

Și n-a fost nici ultima.

Odată, un tată în vârstă, cu trup firav, încercase să capete dreptate pentru fiul lui, care fusese ucis de un grup de oficiali romani beți fiindcă îndrăznise să se uite la ei cu dispreț, în loc să se plece respectuos — un gest de sfidare plătit cu viața. Tatăl acela strigase și plânsese la porțile Romei până când gărzile îl împușcaseră cu un glonț iute, apoi îi atârâaseră leșul pe Gard timp de un întreg ciclu lunar.

Un avertisment oficial pentru toți cei care cutezau să arate lipsă de respect față de Imperiul Roman.

Nici Împăratul nostru, nici gărzile orașului aflate sub comanda lui, nici toți generalii și guvernatorii însărcinați cu ocrotirea noastră n-au făcut nimic, n-au spus nimic.

Romanii puteau să ne bată, să ne ucidă, să ne supună la umilințe de nespuse, dar, atâta vreme cât se întorceau la locul lor dincolo de Gard înainte să-i prindă autoritățile, nu puteau fi pedepsiți.

La drept vorbind, nimeni din orașul Jing nu avea curajul să aresteze un roman.

O asemenea faptă însemna război.

Și niciun om cu capul pe umeri nu și-ar fi dorit să pornească ceva atât de îngrozitor pentru câteva vieți pierdute. Romanii își cunoșteau puterea și n-ar fi șovăit vreodată să și-o folosească.

Legile muritorilor nu li se aplică Zeilor — o zicală șoptită în vremuri de durere și suferință.

Chiar dacă aici era lumea noastră, căminul nostru, pământul nostru, romanii ne cotropiseră viețile cu puști și grenade și mașini zburătoare, cu arme care depășeau coșmarurile noastre cele mai întunecate.